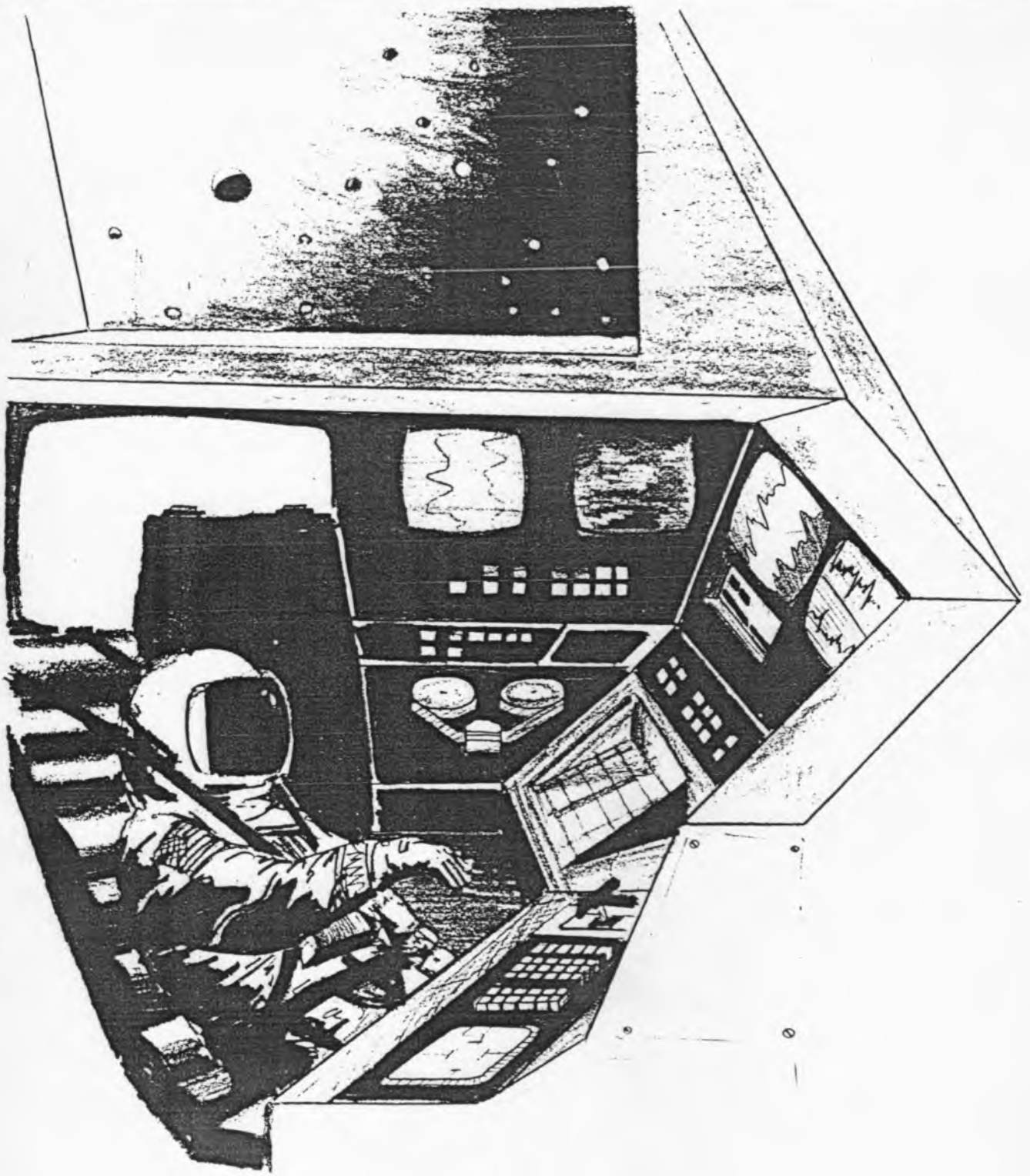
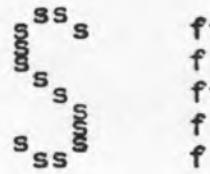
LASER

2

ČASOPIS KLUBU MLADÝCH PŘÁTEL POEZIE

NEPRODEJNÉ

číslo 2
stran 21
rok 1985

zpravodaj

pro vnitřní potřebu SFK SSM

OBSAH:

str. 1 Obsah
str. 2 W. Steinberg - Mezi rakví a Araratem
str. 3 J.A.Zajdel - Havárie
str. 8 H.Kuttner - Potíže s elektřinou
str21 Přehled SF knih v Městské knihovně v Čelákovicích /1.díl/

Laser: fanzín SFK při SSM TOS Čelákovice
Toto číslo připravili : T. a A.Jirkovští
Obálka:Car

Werner Steinberg - Mezi rakví a Araratem

Nedávno vyšla kniha německého spisovatele W.Steinberga Mezi rakví a Araratem s podtitulem utopický román. To jest další dílo SF německých autorů. Nejprve stručně k ději:

Na začátku se ocitáme v kosmické lodi Messenger, která má za úkol doletět k soustavám s planetami, nikde nepřistat, jenom pátrat, zda a v jaké formě tam existuje život a jednou se s výsledky vrátit na Zemi. Let je plánován s výměnou generací. Děj se odehrává v době života první a druhé generace. V lodi jsou přísné zákony, kterými se všichni musí řídit. Velitel Seitz má takřka absolutní moc a neustále má obavy ze spiknutí. V lodi je beztížný stav, takže narození dítěte je takřka vzácností, ale v době příběhu se již třikrát narodil mrzák, který byl podle zákonů lodě usmrcen. Část posádky v čele s Mrozkem, Gabrielou Montalvovou a jejím synem vidí jedinou šanci na záchranu lidí v lodi před degenerací či vymřením v tom, že přistanou na planetě systému, který se blíží. Velitel je sice proti, protože to odporuje zákonům, ale je posádkou i okolnostmi přinucen podřídit se, takže loď přecejenom přistane. Nešťastně, protože se trefí do moře a potopí se. Lidem se postupně podaří loď dostat na hladinu a tím se zachrání. Setkávají se s tzv. "létajícími koulemi". Vinou velitele Seitze se s nimi střetávají. Tento střet končí jak smrtí jednoho člověka, tak také zničením lodi a vážným zraněním velitele. Na planetě se ale vyskytují i jiné inteligentní bytosti, s kterými se lidem podaří navázat kontakt. Tyto bytosti jsou zotročovány létajícími koulemi, ale posádka Messengeru je osvobodí. Nakonec velitel zjišťuje, že je nutné žít jinak než v lodi a předává velení synovi Gabrieli Montalvové.

Tolik stručně k ději. Děj není špatně psán, je docela zajímavý, ale jsou v něm některé zarážející věci. Už na začátku. Proč je v lodi stav beztíže? Je jasné, že pokud by cesta měla trvat několik generací, pak ani denní cvičení v centrifuze nebude nic platné a lidé fyzicky zdegenerují, resp. plně se přizpůsobí beztížnému stavu a bude pro ně velmi obtížné, ne-li nemožné, vrátit se zpět do prostředí s gravitací. A to se kosmická loď pohybuje poloviční rychlostí světla. Když už by byly schopnosti lidí na takovém stupni vývoje, tak by snad nebyl problém nějakým způsobem vytvořit v lodi umělou gravitaci.

Další takovou "zajímavou věcí je, že když se posádka rozhodne přistát, tak z poloviční rychlosti světla zabrzdí téměř okamžitě, nehledě na nějaké přetížení. Jenom tak pro ilustraci: budu-li brzdit konstantním zpožděním $10ms^{-2}$, tak rychlost $150000kms^{-1}$ zbrzdím na nulu přibližně za 173 dní /Výše uvedené zpomalení odpovídá zemské přitažlivosti a asi by bylo pro posádku nejpřijatelnější./

Jak jsem již napsal, děj knihy je v podstatě zajímavý, ale podle mého názoru, stejně jako u většiny německých autorů, kteří vyšli u nás, nápad není špatný, ale zpracování není nejlepší. A co se ztratí u povídky, tak u románu nikoli. Jako porovnání následuje povídka polského spisovatele J.Zajdela s podobným námětem. Oproti tomuto dílu je, myslím, alespoň o třídu lepší.

Tom

J. A. ZAJDEL - Havárie

V úseku bylo chladno, ale Gajovo čelo se lesklo potem. Sylvie si nepří-
[illegible] prohlížela panel vitalizátoru.

"A co bude teď?"

Přestože otázka byla spíše řečnická, Gaj se zachmuřil a odpověděl:

"To ti ještě nedošlo? Motor je jenom půlka trablů, hlavní problém je ale jinde. Jestliže je Vitti mrtví, jestli se nám ho nepodaří oživit, pak i s ostatními to bude stejné. Všichni z prvního pokolení jsou mrtví, rozumíš? K životu se už nevrátí..."

"Jsi o tom přesvědčen?"

Gaj zaváhal.

"Chtěl jsem ... zkusil jsem oživit ještě dva. A se stejným výsledkem, to jest neúspěšně. Mozková činnost se neobnovuje, neprobouzí se z bezvědomí."

"Myslíš, že vitalizátor nefunguje?"

"Možná. Ale spíš selhala anabiotická aparatura. V ní se nikdo nevyzná, dokonce ani nikdo z prvního pokolení. A jakýkoli zásah do její funkce je zakázán."

"To znamená..." Sylvie zmlkla, neschopna vyslovit to, na co myslela.

"Ano. Nemá smysl si něco nalhávat," tvrdě pronesl Gaj. "Nikdo nevyjde z anabiozy."

Dlouho mlčeli s očima sklopenýma k podlaze.

"Řekneme to i ostatním, Gaji?"

"Ne. V žádném případě! Vždyť v příštím roce má celé čtvrté pokolení [illegible] let. Jestli se to dozvědí, nebude nikdo chtít riskovat; [illegible] porodí..."

"Gaji, ale my sami jsme ze čtvrté generace!"

"[illegible] proto musíme všechno zvážit dřív, než přijmeme řešení. Promyslet možné následky."

\+ + +

Situace byla doopravdy strašná. V devadesátém čtvrtém roce letu, asi sto let do jeho konce, objevil operátor biologických zařízení Gaj IV Messon, že členové posádky umístění v biologických buňkách se nevrací k životu po vykonání normální, reglementem dané procedury vitalizace. Lidé v buňkách byli předky těch, kteří nyní řídí korábl. Na průběh letu to nemuselo mít vliv - jestliže by všichni současně žijící a také jejich děti, vnuci i nejvzdálenější potomci v souladu s programem letu v urče-

ný čas také zaujali místa v anabioze, která byla pro ně vyhrazena.

Výprava k Tau Velryby byla naplánována jako let s výměnou generací podle schematu Bullinga-Rodse. Třicet dva členů posádky, tvořící první generaci, odstartovalo ze sluneční soustavy a během prvních dvaceti pěti let obsluhovali všechny systémy korábu a současně vychovávali druhé pokolení. Děti se rodily, rostly, učily se specializacím, které byly na korábu potřebné. Vše bylo rozpočítáno do nejmenších podrobností. Šestnáct mužů a šestnáct žen, pečlivě vybraných podle fyzických i intelektuálních vlastností, se vydalo na cestu, k jejímuž cíli se dostanou jejich vnuci s množstvím přípon pra. Každý pár rodičů v každé generaci měl vychovat syna a dceru. Samozřejmě se používaly nejlepší metody výběru partnerů a plánování pohlaví novorozence. Po odpracování dvaceti pěti let předávali padesátiletí rodiče svoje povinnosti dvacetipětiletým dětem a sami se ukládali ke spánku beze snů, z něhož se měli probudit až na Zemi, přibližně 400 let po startu.

Tato metoda, ne příliš humánní, jak tvrdili její oponenti, byla nejracionálnější cestou k řešení všech problémů. Rychlosti současných hvězdoletů jsou sice značné, ale do rychlosti světla je ještě daleko. Proto pouze střídání generací umožňuje cesty ke hvězdám. Lidé v anabioze nepotřebují vodu, jídlo a vzduch. A pak, všichni se vrátí na Zemi ve stáří padesáti let, plní sil a energie...

Protože normálním životem žily pouze dvě generace současně, posádka nepřevyšovala 64 lidí. Na tento počet byla také určena zařízení na regeneraci vzduchu, na výrobu jídla a vody. Až do čtvrté generace probíhalo vše normálně.

Ale nyní se poškodil motor a byla nutná konzultace se specialistou z první generace. I s takovou možností se počítalo. Přeci jenom kosmonauti z první generace se učili ještě na Zemi, a proto byli nejlépe seznámeni s palubním zařízením. Proto je bylo možné v případě nutnosti vitalizovat na nezbytně nutnou dobu. Ale za dlouhé roky letu se podobná situace stala poprvé. To je z jedné strany svědectví o spolehlivosti hvězdoletu a z druhé o vysoké kvalitě znalostí na palubě korábu. A právě nyní se objevila i druhá havárie: porucha mechanismu vitalizátoru, nebo dokonce celého systému anabiozy.

\+ + + +

Gaj objímal ženu a hladil ji po vlasech.

"Slzy nepomohou Sylvie. To se mohlo stát a my jsme o tom věděli. Narodili jsme se v korábu a v korábu, jak je vidět, umřeme. Ale i na Zemi je to přesně tak. Země je také vlastně takový koráb generací.

Jedni přicházejí, druzí odcházejí, cíl cesty je v nedohlednu. A toto putování, to je cíl. Předpokládám, že i my..."

"Ale my jsme ještě tak mladí! Proč máme usnout s ledem smrti?! Proč si nemůžeme prožít své, ať si zde, ale zato dokonce? Já nechci, Gaji! Nechci do anabiozy, z které nejspíš není návratu!"

"Ale Sylvie, milovaná! Nemůžeme jinak!" Mluvil stále ještě něžně a klidně, ikdyž chápal, že neumí přesvědčit ani sám sebe.

"A děti? Co řekneš Ree a Danovi? Nebo to před nimi utajíš? Dovolíš, aby zahynuli jako my, jako všichni ostatní?"

Gaj mlčel a zvažoval všechny varianty.

Jestli oznámí, že aparatura nefunguje, nebude nikdo chtít do anabiozy. A co se stane? Dovolí, aby pátá generace neměla děti, aby je neodsuzovali k beznadějné cestě kosmem. V tom případě zásoby stačí pro všechny, ale ... nebude šestá generace. Koráb zpustne daleko před cílem... Nebo zabrzdíme a vrátíme se nazpátek. Na Zemi se v lepším případě vrátí hrstka stařiků... Úsilí všech generací přijde vniveč. Nebo bude jinak: ztracením smyslu života a naděje na návrat přestanou lidé dodržovat instrukce. Začnou rodit děti a nebudou hledět na všechna pravidla a omezení. Rovnováha bude porušena, vznikne přelidnění a hlad. Nikdo nebude učit ani se učit, také proč? Ne, riskovat nemůžeme. Musíme se chovat tak, jako by se nic nestalo. Řeknu veliteli, že motor opravíme vlastními silami. K čemu nám bude expert z první generace? Najdu něco v instrukcích. Ano. To je moje povinnost.

"Sylvie!" Gaj pevněji objal ženu. "Nic se nestalo. Nic nevíme. Nemůžeme porušit pravidla hry. Jinak..."

"Ne. Nemůžu. Mám dopustit, abyvšichni, i naše děti, šli v padesáti letech na kolektivní sebevraždu? S nadějí, že prožijí zbytek života na Zemi?! To je kruté Gaji."

"Říci pravdu je stejně kruté!"

"Ale Rea a Dan... Tak ať vědí, ať se rozhodnou sami."

"Ne Sylvie. Pochop, nemůžeme ztratit cíl. Jestliže zůstane vše tak jak je, nikdo si možná ničeho nevšimne. A poslední pokolení přivede koráb k Zemi..."

"A přiveze stovky zmražených neživých těl?"

"Pochop Sylvie," znovu začal Gaj, ale vyrvala se z jeho objetí. Nepodařilo se mu jí zastavit. Vyběhla z kajuty.

Gaj viděl její postavu ve dveřích. Nehýbal se z místa, přestože věděl, co zamýšlí udělat. Za minutu se do kabiny přiřítil Dan.

"Je to pravda otče?"

"Zavři dveře."

Dan neposlechl. Skoro křičel:

"To znamená, pravda!"A ty ji chceš zamlčet! Od dětství nám tvrdili, že návrat je zaručen, ale nyní... Přivedli nás na svět a neptali se nás na souhlas. Kdo jim dovolil odsoudit nás k takovému životu? Na pouhé vegetování, ohraničené v prostoru i čase? To je.. To je prostě podlé. Podlé a nelidské."

"Synku..."

"Kdo jim to dovolil? Jim...a vám?!"

Danův hlas se zachvěl. Stál u stěny a nedíval se na otce.

"Na Zemi se také neptají, chce-li se člověk narodit," tiše řekl Gaj.

"Ale tam... Tam je opravdový život. Ten, který nám slibovali. A skutečnost? Nějaká pitomá chyba nějaké idiotské aparatury, a vše se ruší?! Řekni to všem, ať to vědí. Ať nemají iluze. Možná se dá opravdově žít i tady. Věda! Znalosti! Režim! Kdo to všechno potřebuje? Ti, kdo zůstali na Zemi? Znamená to, že jsme jim ještě něco dlužni? Ne! To je náš svět a ať je tedy náš..."

"Uklidni se, hochu. Nemáš pravdu..."

Gaj zmlkl. Pokračovat nemělo smysl. Dan už ho neslyšel.

\+ + + +

Frej se protáhl kolem pultů, zamotávaje se do změti přetrhaných kabelů. V přístrojovém úseku byla tma. Věděl, že zde, daleko od syntetizátorů jídla a vzduchu, je poměrně bezpečno. Na tabuli před ním svítila oranžovým světlem jediná zářivka. V dálce něco zaskřípělo. Frej ztuhl a napnul slábnoucí sluch.

Oslepilo ho jasné světlo svítilny.

"Zrovna tady je! No tak vylez! Pojď sem, Kore! Tady jsem našel jednoho. Podle mého z osmé generace. Tak pojď, stařiku! Už dlouho se po tobě stýská anabiotické buňce. Rychleji Kore, nebo se mi vytrhne..."

Dva výrostci vlekli vzpírajícího se starce směrem k anabiotickému úseku.

"Schoval se! Ale dědo, nemůžeš nám brát kyslík. Zákon je zákon. Když nebude pořádek, co bude s naším světem?"

\+ + + +

Avu nohou odstrčil kočku, aby mu nepřekážela. Poškrábal se na chlupaté hrudi a širokými nozdrami vtáhl vzduch. V temnotě se ukrýval kdosi cizí. Avu přitiskl dlaň na masivní páku, vyrvanou z řízení.

"Hůůů!" zařval,"Vachoo?"

Kolem dokola bylo ticho.

"Vacho?" opakoval Avu ještě hlasitěji. A skočil dopředu, odkud přicházel sotva slyšitelný šramot.

"Ach-chru!" hrozně zakřičel.

"Jo-gyyy! odpověděl mu křik zleva. Na jeho hlavu dopadl strašný

úder.

\+ + + +

Zpráva kontroly Galaktického prostoru:

Protokol sledování objektu číslo 0789432-A

Typ: bezpilotní sonda.

Původ: planetární systém hvězdy F-5189941 / periferní oblast sedmnáctého galaktického sektoru/

Předpokládaný úkol: pokus, přerušený ztrátou kontroly nad objektem

Zvláštní znaky:

Konstrukce objektu je charakteristická pro civilizaci střední úrovně, která dosud nepřekročila hranice svého planetárního systému. Na palubě byla zjištěna pokusná zvířata: primitivní organismy uhlíkového typu. Testy u nich prokázaly naprostou nepřítomnost jakékoli inteligence. Palubní přístroje silně poškozeny v důsledku přílišné svobody, ponechané pokusným zvířatům, a nijak nekontrolovaného množení. Část zvířat se nacházela v anabioze. Experimentům tak zřejmě patřilo sledování vlivu podmínek dlouhodobého kosmického letu na organismus tohoto typu jednak v normálním stavu, jednak v anabioze.

Závěr: v souhlasu s článkem XXIII §66 ods.4a Galaktické konvence byl objekt opatřen číslem a pečetí Zprávy kontroly, klasifikován jako "sonda, ztrativší řízení v důsledku ztráty spojení" a bez jakýchkoli změn byl zaměřen na zpáteční cestu.

přeložil T. Jirkovský

Henry Kuttner: POTÍŽE S ELEKTŘINOU

Lemuelovi jsme říkali Chromajzl, poněvadž měl tři nohy. Von když vyrost - tak asi vokolo války severu proti jihu - zastrkával si vobyčejně tu extranohu do kalhot, aby na ni nebylo vidět a aby lidi nekecali. Vypadal pak samozřejmě jako nějakej velbloud, jenže na parádu si Lemuel nikdá nepotrpěl. Ještě štěstí, že na tý noze měl dvojitej kloub, protože jináč by ho v ní určitě chytla křeč.

Lemuela jsme naviděli takovejch padesát let. Žil si tam někde v jižních kopcích, zatím co my vostatní v severní Kentucky.

Tak si myslím, že jsme se nemuseli dostat do takový bryndy, kdyby Lemuel nebyl tak zatracenej budižkničemu. Tenkrát to tedy vopravdu vypadalo na pořádnou bryndu. My Hogbeni jsme si jich už něco užili, ještě než jsme se přestěhovali do Piperline, protože lidi na nás zahlédli a šli po nás a pořád koumali, proč psi v celým širokým vokolí tolika štěkaj. Došlo to tak daleko, že jsme si pomalu nesměli ani zalítat. Nakonec děda řek, že bude líp, když zvednem kotvy a pohnem se dál k jihu, tam, kde bydlel Lemuel.

Nesnáším stěhování. A z tý cesty do Plymouth Rocku se mi udělalo dočista nanic. Radši bych bejval letěl. Ale co holt řek děda, to platilo.

Poručil, abysme najali nákladák a všechno na něj naložili. Pořádně nám dal zabrat malej; von sice nemá než takovejch stopadesát kilo, ale ten tank, ve kterým ho chováme, je pěkně vobjemnej. To zasejc s dědou to bylo prostý - jednoduše jsme ho strčili do pytle a šoupli pod sedadlo. Všecko jsem musel vodřít sám. Fotr se dostal k žitný a byl načisto vyřízenej. Pořád jenom skákal vokolo na hlavě a zpíval si přitom vo "Světě vzhůru nohama".

Strejda nechtěl jít. Zahrabal se pod špejchar a že prej si dá na takovejch deset roků šlofíka. Tak jsme ho tam nechali. "To je pořád nějakýho cestování," nadával. "Ne abyste zůstali na jednom fleku. Každejch pětset let tradá - a jede se. Furt samý trampování. Tak si teda mažte."

A my jsme mazali.

Lemuel - ten, co jsme mu říkali Chromajzl, - byl taky rodina. Musela to bejt řádská fuška, když jsme prvně přišli do Kentucky - vím to z doslechu. Každej musel zabrat a pomáhat stavět, jen Lemuel ne, kdepi hotovej budižkničemu. Ten si vodlít k jihu. Každejch pár let se kapánek probral a to jsme pak slyšeli, jak mu to myslí, ale jináč jen furt chrápal.

Tak jsme si řekli, že bysme se za ním mohli na nějakej časek kouknout.

A taky jsme to udělali.

Lemuel se usadil ve starým vodním mlejně v horách za městem, kterýmu se říkalo Pipervil. Ten mlejn byla taková barabizna. Lemuela jsme našli u vchodu. Seděl v křesle, který se už dávno rozpadlo a von se ani nevobtěžoval probudit, aby si ho spravil. Tak tam seděl celej zarostlej a sotva dejchal. Asi se mu něco moc pěknýho zdálo. Nebudili jsme ho. Malýho jsme vodnesli do domu a děda s fotrem začali nosit dovnitř láhve žitný.

A tak jsme se usadili. Zpočátku to za moc nestálo. Lemuel byl moc pohodlnej na to, aby měl doma nějakou baštu. To se jen drobátko probral, aby moh zhypnotizovat nějakýho mývala v lese a ten si to sem pak zčerstva šinul, celej zvrtačenej, jen s ním na pekáč. Von Lemuel byl hlavně na mývaly, protože ti maj takový šikovný pracky - skoro jako ručičky. Ať se na místě propadnu, jestli si to nemehlo Lemuel nehypnotizoval mývaly tak, že si sami rozdělali voheň a sami se na něm taky upekli. Nikdá se mi nepovedlo vykoumat, jak von vlastně ty mrchy stahoval. Možná, že vyplivoval chlupy. Některý lidi jsou holt na krok líný.

Když dostal žízeň, udělal si zrovna nad hlavou malej deštíček a vystrčil hubu. Byla to vostuda.

Jenže Lemuela si nikdo nevšímal. Máma nevěděla, kam dřív skočit. Fotr se samozřejmě zdejchnul se džbánkem žitný a tak jsem musel všechno vodřít sám. No, tak moc toho zase nebylo. Hlavní potíž jsme měli s elektrikou. Aby nám malej v tom svým tanku nezhebnul, to chtělo spoustu proudu a děda, ten nasával elektriku jako prase pomeje. Kdyby měl Lemuel v tom svým náhonu vodu, bylo by po vtákách, jenže to zase neznáte Lemuela. Nechal ji vyschnout. Zbejvala tam sotva malá loužička. Ani kapka víc.

Máma mi pomohla s tou mašinou do kurníku a pak jsme měli elektriky habaděj.

Smůla začala, když se jednoho dne na cestě vokázal takovej malej pořízek a koukal, celej vyjevenej, jak máma na dvoře pere. Nachomejt sem se k tomu, poněvadž mně to zajímalo.

"Vopravdu krásnej den," řekla máma. "Napijete se cizinče?"

Řek, že nemá nic proti tomu a tak jsem mu nalil plnou naběračku. No a von, sotvaže si zavdal, se několikrát řádně nadech a povídá, děkuju pěkně, ne už si nevemu, ani teď, ani potom. Říkal, že to by se moh rovnou podřezat a měl by to za stejný prachy.

"To jste se sem právě nastěhovali?"zeptel se.

Máma řekla, jo nastěhovali a Lemuel že je jako příbuznej. Chlápek kouk na Lemuela, kterej seděl u vchodu se zavřenýma očima a povídá: "To jako chcete říct, že je živej?"

"Samozřejmě," řekla máma. "Jako rybička, aby se tak řeklo."

"Myslelí jsme si, že je už letá mrtvej," povídá ten mužskej. "Proto jsme se ani nevobtěžovali vybírat vod něho volební daň. Možná, že bude líp, když taky zaplatíte taky za sebe, když jste se sem nastěhovali. Kolik vás je?"

"Asi tak šest," řekla máma.

"Samý dospělí?"

"To mámefotra, Saunka a malýho..."

"Jak je starej?"

"Malej má teď takovejch čtyřista let, že jo, mámo?" zeptal jsem se, ale vona mi jednu vrazila a řekla, abych kušoval. Ten mužskej na mě vokázal a řek, že by rád věděl, kolik mně je. Hernajz a já mu to nemoh říct. Přestal jsem počítat roky už někdy za Cromwella. Nakonec řek, že musíme všichni kromě malýho tu volební daň zaplatit.

"ne, že by na tom záleželo," řek a psal si do takový knížečky. "Budete volit zrovna tady ve městě. A mašina tu taky zůstane. V Pipervillu je jen jeden pán a ten se jmenuje Eli Gandy. Tak to máme dvacet dolarů."

Máma mi řekla, abych sehnal nějaký prachy a tak jsem je šel shánět. Děda žádný neměl, leda nějakej denárius, jak tomu říkal, a ten měl stejně jen pro štěstí, protože prej ho šlohnul chlápkovi jménem Julius ještě v Galii. Fotr byl úplně mrtvej. Malej měl tři dolary. Šel jsem se kouknout Lemuelovi do kapes, ale nic jsem v nich nenašel kromě starýho žluvýho hnízda se dvěma vejcema.

Když jsem to řek mámě, podrbala se na hlavě a tak jsem řek:"Dyk si můžeme do zejtřka nějaký prachy nadělat, mámo. Zlato přeci beretę,že je, pane?"

Máma mi jednu vrazila. Mužskej dostal najednou takovej divnej kukuč a povídá, jasně že bere zlato. Potom, jak vodcházel lesem, minul mývala, kterej zrovna nes votejpku dříví na podpal a tak mi napadlo, že Lemuel dostal asi hlad. A tu ten chlap přidal do kroku.

Začal jsem hledat nějaký starý železo, který bych moh proměnit ve zlato.

Druhej den nás vodvezli do lapáku.

Věděli jsme vo tom samozřejmě předem, ale nic nám to nebylo platný. Vždycky jsme drželi hlavydole a koukali, abyna nás nebylo vidět. A děda nám řek, že prvě tohle musíme udělat teď. Všichni jsme se sešli na půdě- všichni kromě malýho a Lemuela, kterej se ani nehnul - já jsem pořád jen vějral na pavučinu v jednom rohu, abych se nemusel dívat na dědu. Bolej mě z něho voči.

"Sper ďas ty stupky potvorné," řek děda."Nejlíp, když v jich temnici pobudem: všaktě dnové inkvizice minuli. Únony tudíž nedojdeme."

"Neměli bysme schovat tu mašinu, co jsme udělali?" zeptal jsem se Máma mi jednu vrazila za to, že mluvín dřív než starší. "To by bylo houby platný," řekla. "Ten špicl z Pipervilu tu dneska ráno byl a vokoukl si ji."

Děda řek: "Vykutali jste pod domem jeskyň? Dobrá. Do té skrejše ukrejete mě a malého. Co se vostatních dotejčí," - skloúz zase do tý starodávný hatmatilky. "Achich a ouve, běda nám, kteříž jsouce tak dlouhým žitím obmyšlení, měli bychom upadnouti v moc oněch krvavníků. Nejlíp by bylo podříznout jim chňápy - než nikoli, Gaunku- já žertem hovořil. Všaktě už cestu najdeme."

A tak to nolt dopadlo. Vodvezli nás všechny, až na dědu a malýho, který byli tou dobou v jeskyni. Dovezli nás do Pipervillu a zavřeli do šatlavy. Lemuel se ani nepробral. Vodtáhli ho za nohy.

Co se dotejčí fotra, zůstal vožralej. Von zná jeden dobrej trik. To von si lokne režný a potom - jestli tomu dobře rozumím - mu přijde alkohol do krve a promění se tam v cukr nebo v něco podobnýho. Asi nějaký čáry máry. Zkoušel mi to vysvětlit, jenže mi z toho šla hlava kolem. Kořalka jde přeci do žaludku - jakpak by se mohlavocitnout v mozku a tam se proměnit na cukr. To je přeci blbost. Nebo čáry máry. Ale co jsem chtěl říct - jo, táta si vytrenoval nějaký svý kamarády - von jim říka Enzymy a budou to asi zatracený cizinci podle jména - a ty mu zas proměňujou cukr zpátkyrovnou na alkohol a tak von může zůstat vožralej tak dlouho, jak se mu zamane. Stejně ale rád čerstvou žitnou, když se k ní dostane. Já takový kouzelnický triky nesnáším - je mi po nich nanic.

Vodvedli mě do místnosti, kde bylo moc lidu, a řekli mi, abych se posadil. Potom se mě vyptávali. Dělal jsem hloupýho. Řek jsem, že nic nevím.

"To není možné," řek někdo. "Sami by ji přece nedokázali postavit. Jsou to nevzdělaný křupani. Jenže ta věc v jejich kurníku - to je beze vší pochyby atomová elektrárna..."

Taková blbost.

Dělal jsem hlupího dál. Za chvíli mě vodvedli zpátky do cely. Byly tam štěnice. Pustil jsem na ně z vočí takovej paprsek a všechny jsem je vyhubil, k velkýmu překvapení vošuntělýho chlápka s růžovejma fousama, kterej seděl na horní palandě a byl vzhůru - vším jsem si ho, až když už bylo pozdě.

"Tedy byl jsem v životě ve všelija-ejch lapákách," řek ten vošuntělej chlapík a rychle zamrkal," a měl jsem hodně divný spoluvězně, ale ještě nikdá jsem nepotkal žádnýho, vo kterým by se dalo říct, že je sán ďábel. Mý jméno je Armbruster, Smradlavej Armbruster, a jsem tu pro potulku. A co dávaj za vinu tobě, kamaráde? Kupujou dušičky za

předražený sany?"

Řek jsem, že mě těší, že ho poznávám. Musel jsem vobdivovat, jak mu to hezky mluví. Úžasně vzdělanej člověk.

"Pane Armbruster," řek jsem. "Nemám ani páru, proč tu jsem. Vodvezli nás sem zkrátka a dobře - fotra, mámu i Lemuela. Lemuel ale chrní a fotr je nadranej."

"Taky bych se rád nadral," řek mi pan Armbruster. "To by mně pak nepřipadalo divný, že se tu houpáš půl metru nad podlahou."

Což mě krapet votrávilo. Nikdo nemá rád, když mu překvapěj při podobnejch věcech. Holt jsem se nedával pozor, ale měl jsem pocit, že ze sebe dělám blázna. Řek jsem, že je mi to líto.

"To nic," řek pan Armbruster, převalil se, podrbal se ve vousech. "Na tohle jsem čekal celý léta. Celkem vzato jsem měl příjemnej život. Ale takhle zbláznit se je docela milý. Řekli ti, proč vás lízli?"

"Říkali, že prej máme atomovou pec," řek jsem mu. "Dám ale krk za to, že to nejni pravda. Máme pec na dříví, to vím, protože jsem to dříví štípal. Ale určitě vím, že jsem neštípal žádnej atom."

"No kdyby jo, tak by sis to pamatoval," řek. "V tom bude asi nějakej politickej trik. Za tejden budou volby. Roste tu opozice a starej Gandy ji chce rozbít, než si vůbec něco začnou."

"Nejradši bych byl doma," řek jsem.

"Kde bydlíš?"

Řek jsem mu to a von chviličku přemejšlel. "To jsem blázen. To jste u řeky, že jo - jako u potoka? Velkýho Medvědího?"

"Ani potok to nejni," řek sem.

Pan Armbruster se zasmál.

Gandy tomu říkal Velká Medvědí Řeka. To předtím, než tam dal postavit Gandyho přehradu - trochu dolejc vod místa, kde bydlíte. V tom potoku nejni voda už nějakejch padesát let, ale starej Gandy prosadil, že mu na ni před deseti lety vodhlasovali hezký prachy. Dokázal zkrátka postavit přehradu jen proto, že říkal potoku řeka."

"Proč by to dělal?"

"Dovedeš si představit, jaký prachy se daj na takový stavbě trhnout?" zeptal se mě pan Armbruster. "Jenže si myslím, že asi Gandy stejně vyhraje. Když má jedny noviny, může si dovolit všecko. Hele, tady někdo de."

Přišel nějakej mužskej s klíčema a vodved pana Armbrustera. Za chvíli přišel jinej a vodved mě. Vzali mě do místnosti, kde byla spousta světel. Byl tam pan Armbruster a máma a fotr a Lemuel a nějaký vazouni s revolverama. Byl tam taky takovej vrásčitej chlápek s pletí a s očima jako had a co ten poručil, to všicky dělali.

Říkali mu pane Gandy.

"Ten mládenec je vobyčejnej křupan," řekl pan Armbruster, když jsem odešel. "Jestli je v nějaký kaši, tak v tom jistě lítá nevinně."

Řekli mu, aby držel zobák, a jednu mu vrazili. Tak tedy držel zobák. Ten pan Gandy se posadil do rohu, maloučko pokyvoval hlavou a kukuč měl jako ďas.

"Poslouchej chlapče," řek mi. "Koho to kryješ? Kdo postavil ve vašem kurníku tu atomovou elektrarnu? Raději, abys pověděl pravdu, nebo tě to bude mrzet."

Jen jsem po něm loup očima a hned mě někdo vzal přes hlavu. Taková blbost. Nikdo přeci neublíží Hogbenovi, když ho vezme přes hlavu. Vzpomínám si, jak mě chytili Adamsové na válečný stezce. Mlátili mě tobolí do hlavy, až se docela vyřídili a když jsem je pak házel do studny, neřekli ani popel...

Pan Armbruster se ozval.

"Poslyšte pane Gandy," řek. "Já vím, že když zjistíte, kdo postavil tu atomovou elektrárnu, bude z toho hroznej binec. Ale vždyť vás zvolej i bez toho. A co když to ani atomová elektrárna nejni?"

"Vím, kdo ji postavil," řekl pan Gandy. "Renegáti, kteří si říkaji vědci. Nebo uprchlí váleční zločinci - náckové. A já je vypátrám."

"Aha," řekl pan Armbruster. "Už je mi to jasný. Taková historie se rozlítne po celým státě, že jo? To byste moh kandidovat rovnou na guvernéra nebo do senátu nebo - si mazat svůj vlastní chlebíček."

"Co vám ten chlapec pověděl?" zeptal se pan Gandy. Ale pan Armbruster řek, že jsem mu neřek nic.

Potom začali mlátit Lemuela.

Bylo to únavný. Nikdo nedokáže probudit Lemuela, když je dočista tvrdej a chrní, a nikdy jsem neviděl někoho takhle ztvrdnout. Zachvíli toho nechali, protože si mysleli, že je mrtvej. A taky to tak vypadalo. Von je Lemuel zatraceně línej, že když tvrdě spí, nevobtěžuje se ani, aby dejchal.

Fotr zas čaroval s těma svejma kamarádama Enzymama a byl pořádně uděšenej. Jen ho to lehtalo, když ho mlátili. Pokaždý, když ho přetáhli kusem hadice, se jen tak pitomě culil. Styděl jsem se za něho.

Nikdo se ale nepokusil prašit mámu. Když se k ní dostal, že by jí moh prašit, zbělěl jako kus plátna a celej se začal potit a klepat. Znali jsme kdysi nějakýho profesora, kterej říkal, že máma umí vysílat podzvukovej paprsek. To byl teda vedle. Vona jen vysílala zvuky, který nikdo nemoh slyšet a nařídila sije, kam chtěla. Takový učený hlounosti. To přeci dokážu taky.

Pan Gandy řek, aby nás zasejc vodvedli, vodkud nás vytáhli, a že prej se nanás eště podívá. Tak teda vodtáhli Lemuela a my všichni jsme šli zpátky do svejch cel. Pan Armbruster měl na hlavě bouli jako kuchní vejce

Položil se na palandu a oprečel, a tak jsem si sed do rohu a koukal mu na tu hlavu. Trošku jsem na něj vystřelil z voči to světlo, jenomže neviditelný. Nevím ani, vo co šlo - k čertu, nemám přeci žádný vzdělání. Bylo to na každej pád jako vobklad. Za chvilku bou e na hlavě pana Armbrustera sešla a von přestal brečet.

"Seš v tom až po uši, Saunku," řek - to už jsem mu sohdá řek své jméno. "Gandy má teď velký plány. A všecky lidi z Hipervillu má pod palcem. Von by rád, aby z něho byl národní hrdina. A pořádnej novinářskej článek by mu pěkně pěchnul. Krom toho by mu to mělo dělalo, že bude příští tejden zvolenej - ne že by to zvlášť potřeboval. Má celý město v kapse. Byla to vopravdu atomová elektrárna?"

Jen jsem se po něm kouk.

"Gandy si tím zdá bejt jistej," pokračoval. "Poslal tam ně ké ziky a ti řekli, že to je jasně dvoustěpňatá trubka s grafitem čema. Slyšel jsem to na vlastní uši, Saunku. Pro tvý vlastní dobro by bylo lepší, abys je přestal krejt. Vomi na tobě kusej trohu : vody - skopolamin nebo pentotal."

"Radši byste měl spát," řek jsem mu, protože jsem uvnitř v hlavě slyšel, jak mě volá děda. Zavřel jsem voči a jenom poslouchal. Nebylo to jednoduchý, protože se mi do toho pořád plet fotr. Ledo, to byl udělanej...

"Lízni si," povídá fotr vesele, jenomže ne nahlas; však mi rozumíte.

"Sper tě ďas, hovadlníku nešverný," do toho děda, vo hodně míň vesele "Jdižiž do pekel s nešlechetnými myšlínkami... Saunku?"

"Poslouchám,dědo," povídám taky tak tiše.

"Je zapotřebí fortelně o všem přemyšlovati."

Fotr zas do toho: "Lízni si, Saunku."

"Drž hubu,fotr," řek jsem mu."Měj přece rešpekt před staršíma,jo? Vostatně, jak si můžu líznout, když seš v jiný cele?"

"Zařídil jsem takový potrubíčko," povídá fotr. "Můžu ti dát - jak se to řekně? - transfuzi. Jo, teleport tomu říkaj. Udělám krat mezi svým a tvým voběhem a napumpuju ti do žil svůj alkohol. Hele, asi takhle Vokázal mi to jako na vobrázku, jenže uvnitř mý hlavy. Vypadalo to docela jednoduše. Teda jednoduše pro Hogbeňa, myslím.

Dostal jsem vztek. "Fotr," řekl jsem. "Nechtěj, aby tě tvůj milující syn rešpektoval míň, než je vobvyklý, ty jezevče starej. Já vím, žes to nevyčet z knih. Tos zasejc někomu šluh z hlavy to slovíčko vo třech slabikách."

"Lízni si," řekl fotr a potom zaječel. Slyšel jsem, jak se děda ucheht.

"Bituňk louplti z cizích myšlínek, herež," řekl."Takto i já sobě vésti znám. Vypěstovalť jsem si v krvi virus migreny rychlostí přená-

přenáramnou a teleportoval ho do tvých myšlínek, ty vlaštovčí břichopase. Tuť má holenka. A ty mě, Saunku, dobře pověz odtud. Tvůj rodič vošklivý nám pokoj dopřeje."

"Jo dědo," řek jsem. "Seš v pořádku?" - "Ano."

"A malej?"

"Ano. Však tobě jednat přísluší. Toť tvým rodičům, jež potíž - jakpak zve se to? - s uranovou pírkou."

"Jo tak to je vono..." řek jsem.

"Kdož by si medle pomyslil, že na to v světě kdokoli vzpomene? Můj děd mi ten fortel prozradil, v jeho časech jich hrabě bývalo. Vpravdě skrz věci takové se Hogbenove stali mutanty. Namouté, hrubě mi bude přemyšlovati, bych sobě jasno učinil. Jsouť mutové ve místě, kde se valí záš, Saunku, kteříž jsou mocni oněch slov, jež potřebuji, než nech ať se podívám."

Potom se asi pošťoural v nějakejch mozcích. Pokračoval:

"Za časů mého praděda začali lidé atomů štěpiti. Tu pak se mezi lidmi ukázalo sekundární záření, kteréž se hrubě genů a chromozomů dotklo u jistých mužů a ženštin - byla to dominantní mutace - v Hogbenově rodě. Tak stali se z nás mutanti."

"Jo tak vo tom mluvil Roger Bacon, že jo?" zeptal jsem se.

"Vpravdě tomu tak. Než byl nám přítelem a dovedmlčeti, kdyby tehdáž lid o naší moci povědomí měl, zahiste by nás hranice nebyla minula. Ba ještě v tento čas je nebezpečné larvu odhodit. Nakonec máš-li vědomí, co zamejšlím?"

"Jo, dědo," řek jsem, protože jsem to věděl.

"Tuť právě háček. Zdá se, že lidé opět atomy štěpí. A proto seznali, že tě to atomová elektrárna. Tu třeba zničiti - nechceme přec, aby po nás lidé jeduplně vejrali. Než elektřiny máme zapotřebí. Ne mnoho, nicméně něco přec. Nejlíp slouží uranová pec, lec užíti jí nyní nemůžeme. Saunku, teď chutě do práce, neb elektřiny zapotřebí mám já i maličký."

A řek mi, co mám dělat. - Udělal jsem to.

Když se pořádně rozkoukám, vidím moc zajímavý věci. Tak třebas ty mříže ve voknech. Zblízka se změněj v docela maounký kousíčky, který vokolo sebe páděj jako bláznivý. To prej sou ty atomy. Teda ty ale vypadaj legračně- pořád se mezi sebou strkaj, jako kdyby spěchaly na nedělní dostaveníčko. Samozřejmě, že je snadný si s nima hrát jako s kostičkama. Musíte se ale dovopravdy dobře kouknout, až vám to vylítne z vočí - víc takovejch malejch chapíčků. Všecky se pak daj dohromady a to je hrozně zajímavý. Napoprvý jsem se splet a proměnil ty železný tyče ve zlatý. Počítám, že jsem někde zmrchal jeden atom. A pak mi to vyšlo správně a proměnil jsem ty tyče v pír. Vyletěl jsem von a zpátky

jsem je proměnil v železo. Nejdřív jsem se musel přesvědčit, že pan Armbruster spí. Bylo to jednoduchý.

Byli jsme v sedmým poschodí na [illegible] ve velikánský budově, která sloužila částečně jako lapák a částečně jako radnice. Byla noc a tak si mě nikdo nevšim. Letěl jsem pryč. Jednou kolem mě prolítla sova, myslela si, že potmě nevidím, a tak jsem po ní pliv. A vopravdu jsem ji zasáh.

Dal jsem to do pořádku s [illegible] atomovou pecí. Venku byly stráže se světlama, ale já visel nahoře na stěně, kde mě [illegible] nemoh zahlídnout, a dal se do toho. Nejdřív jsem ji rozpálil tak, že ten prevít, kterýmu pan Armbruster říkal grafit, se začal jasně rozpařil a vodlít. Tak už bylo jednoduchý poradit si s tim neřádstvem dvěstěpětatřicítkou, že jo? - no a já to udělal a proměnil ji ve volovo. Udělal jsem to tak křehoučký, že to volovo začal rozfoukávat vítr. Brzo tam nic nezbylo.

Potom jsem letěl proti směru toku potoka. Vody v něm nebylo, co by se za nehet vešlo a děda mi předtím řek, že jí potřebuju víc. Dostal jsem se vysoko do hor, ale neměl jsem kliku. Děda mi to začal lovat. Říkal, že malej řve, tak jsem si pomyslil, že jsem tu atomovou pec neměl rozbíjet, dokud jsem si nebyl jistej, že budu mít nějakej proud.

Jediný, co se dalo dělat, bylo přivolat déšť.

Jsou na to různý fígle, ale já jsem zmrazil mrak. To jsem musel přistát, udělat si mašinu a vylítnout tam, kde jsou mraky. Chvíli to trvalo, ale dost brzo se začala blížit bouřka a potom začalo pršet. Jenže voda nechtěla týct potokem. Chvíli jsem hledal, až jsem našel místo, kde potok neměl dno. No jo, vony byly dole jeskyně. Tak jsem hezky rychle ty díry vyspravil. Žádnej div, že v tom potoku nebylo tak dlouho ani tolik vody, co by stálo za vomočení. To jsem tedy teďdal do pořádku.

Ti chlápkové, co tam měli hlídat, šli domů. Myslím, že děda říkal, že jim nějak udělal malej, když začal řvát. Všicky proj strčili prsty do uší, ječeli a mazali pryč. Prohlíd jsem vodní kolo, jak mi řek děda a trošku ho vopravil. Moc nepotřebovalo. Před sto lety stavěli vopravdu solidně - a taky to bylo dobře vyzrálý dřevo. Vobdivoval jsem kolo, jak se točí a točí, jak voda v potoku přibejvala - jo v potoku - teďkonc to byla hotová řeka...

Ale děda mi řek, to že bych bejval musel vidět Apiovu silnici, když ji stavěli.

Tak jsem je vona s malým docela pohodlně uložil a potom jsem vodlít zpátky do Pipervilu. Bylo už k ránu a já nechtěl, aby mě někdo viděl, jak lítám. Tentokrát jsem pliv po holubovi.

No a na radnici byl pěknej bengál. Prej fotr s mámou a tetmelem

zmizeli jako pára. Já jsem ale věděl, co se stalo. Máma ke mně promluvila, teda jako v hlavě, a řekla mi, abych přišel do cely na konci chodby. Je prej tam víc místa. Byli tam všichni, jenže neviditelný,

Zapomněl jsem povědět, že jsem se taky udělal neviditelnej, když jsem se vploužil dovnitř a viděl, že pan Armbruster ještě spí, a když jsem si všim toho zmatku.

"Děda mi řek, co se děje," řekla máma. "Tak jsem si myslela, že bude líp, když zůstaneme chvilku stranou. Pořádnej slavík, že jo?"

"To teda jo," řek jsem. "Proč jsou všicky tak rozčílený?"

"Vono jim nejde do hlavy, co se s náma stalo," řekla máma. "Hned jak se to tu trochu usadí, půjdeme domů. Dals to tam dopořádku, jo?"

"Udělal jsem, co chtěl děda," vysvětlil jsem jí a pak se ozval z chodby náhlej řev. Malej tlusťoučkej mýválek se nes dovnitř s votýpkou klestí. Pořád šel a šel, až se dostal přes mříže tý cely, kde jsme byli. Potom se posadil a začal pořádat to klestíčko do hraničky. Měl takovej připitomělej kukuč, a tak jsem poznal, že von ho Lemuel jistě zhypnotizoval.

Vokolo se mačkali lidi. Nemohli nás samozřejmě vidět, ale koukali na toho maličkýho starýho mývala. Já koukal taky, protože jsem si nikdá nedoved představit, jak to Lemuel dokáže, aby tu potvoru stáh z kůže. Viděl jsem je už dřívějc rozdělávat oheň - to von je zas Lemuel dokázal přinutit - ale nikdá jsem se nenachomejt dost blízko, abych viděl, jak se některej ten mýval sám svlíká a stahuje z kůže.

Těsně předtím, než mýval začal, strčil ho jeden strážník do pytle a vodnes ho pryč, takže jsem se stejně nedozvěděl co a jak. To už bylo světlo. Zaslech jsem vodněkud pořádnej řev a sotva jsem slyšel ten hlas, věděl jsem, vo koho de.

"Mámo," řek jsem,"vypadá to na pana Armbrustera. Radši se tam kouknu, co s tím chudákem dělaj."

"Nejvyšší čas, abysme vypadli,"řekla vona. "Musíme vykopat dědu a malýho. Říkáš, že se mlejnský kolo točí?"

"Jo, mámo," řek jsem. "Teďkonc máme elektriky habaděj."

Tápala vokolo sebe, až nahmátla fotra a jednu mu vrazila.

"Vstávej," řekla.

"Lízni si, řekl fotr.

Ale vona ho probudila a řekla, že se jde domů. Jenže nikdo nedokázal probudit Lemuela. Nakonec táta s mámou vzali Lemuela mezi sebe a vylítli voknem ven, když jsem si předtím trochu pohrál s mřížema, aby mohli ven. Zůstali neviditelný, protože dole byla spousta lidí. Pořád ještě pršelo, ale máma řekla, že přeci nejsou z cukru nebo ze solí a že bych měl radši jít s sebou, jinak že mi vypráší kalhoty.

"Jo, mámo," řek jsem, ale ani mě to nenapadlo. Zůstal jsem. Musel jsem

jsem se přece dovědít, co to prováděj s panem Armbrusterem.

Měli ho v tý velký místnosti se spoustou světel. Pan Gandy stál u okna a měl vopravdickej vošklivej kukuč, zatímco voni panu Armbrusterovi vyhrnuli rukáv a jen jen mu vrazit jehlu do kůže. Jo.

Tu chvíli jsem se zase udělal viditelnej.

"Radši abyste toho nechali," povídám.

"To je Hogbenův kluk," zařval někdo. "Chyťte ho."

Popadli mě. Nebránil jsem se. Co bys řek švec, seděl jsem v židli s vohrnutým rukávem a pan Gandy se na mě žklebil jako vlk.

"Zkusíme na něm serum pravdy," řek. "Nemá smysl se ho teď na něco ptát

Pan Armbruster pořád říkal, celej připitomělej: "Nevím, co se stalo se Saunkem. Nežek bych vám to, ani kdybych to věděl..."

Tak mu jednu vrazili.

Pan Gandy mi strčil svůj obličej do tváře.

"A teď se dozvíme pravdu o te atomove elektrárně," řek mi. "Po jedné injekci mi odpovíš, na co se tě zeptám. Rozuměno?"

Tak mi vrazili do ruky jehlu a foukli dovnitř ten prevít. Lechtalo to.

Potom se mě vyptávali. Řek jsem mu, že nic nevím. Pan Gandy řek, aby mi dali druhou injekci. Tak mi ji dali.

Lechtalo to hůř než předtím.

Právě v ten moment někdo vběh dovnitř a začal řvát.

"Přehrada je v tahu," řval. "Gandyho přehrada. Zaplavilo to půlku farem v jižním údolí."

Pan Gandy zavrávoral a zavřískl. "Ty jsi se zbláznil," a každýmu říkal "To není možné, ve Velké Medvědí Řece nebyla za posledních sto let ani kapka vody."

Potom se sčuchli dohromady a začali si šeptat. Vo nějakejch vzorkách a vo velkým davu, kterej stojí dole.

"Musíte je uklidnit," říkal někdo panu Gandymu. "Vře to mezi nima, Celá úroda v tahu."

"Však já je uklidním," řek na to pan Gandy. "Nikde žádný důkaz. A za týden volby..."

Vylít z místnosti a všichni za ním. Vyskočil jsem ze židle a začal se drbat. Ten prevít, kterej do mě napumpovali, mě pod kůží strašně lechtal. Měl jsem na pana Gandyho pořádnej vztek.

"Rychle," řekl pan Armbruster. "Musíme vymáznout. Teď máme příležitost.

Vypadli jsme zadním vchodem. Bylo to docela snadný. Vokolo domu jsme se dostali před budovu a tam byl v dešti velkej zástup.

Nahoře na schodech k radnici stál pan Gandy, koukal vošklivě jako dycky na velkýho hubenýho chlápka, kterej mával kusem kamene.

"[illegible]

"Každá přehrada má určitý kritický bod," řekl pan Gandy, ale ten velkej chlap řval a mával kamenem nad hlavou.

"Rozeznám přeci dobrej beton vod mizernýho," ječel. "Tenhle prevít je samej písek. Tahle přehrada by nezadržela ani galon vody."

Pan Gandy zavrtěl hlavou.

"Je to strašné," řek. "Jsem otřesen právě tak jako vy. My jsme pochopitelně uzavřeli smlouvu v dobré víře. Jestliže stavební společnost Ajax použila špatného materiálu, budeme je stíhat soudně."

V tý chvíli mě to svědění tak ložralo, že jsem se k něčemu rozhod. A taky že jo.

Hubenej chlápek ustoupil vo krok a vokázal prstem na pana Gandyho. "Poslyšte," řek. "Tady se proslejchá, že stavební společnost Ajax patří vám. Co je na tom pravdy?"

Pan Gandy votevřel hubu a zase ji zavřel. Drobátko to s ním zakolísalo.

"Ano," řek. "Patří mi."

Měli jste slyšet, jak ty lidi v zástupu zařvali.

Velkej chlap se zhluboka nadech.

"Tak vy to připouštíte?. Tak to taky možná připustíte, že jste věděl, že ta přehrada je na kočku, co? Kolikpak jste na tom trhnul?"

"Jedenáct tisíc dolarů," řekl pan Gandy. "Čistého, to když jsem zaplatil šerifovi, radním a ..."

Jenže v tý chvíli se zástup vrhnul ke schodům a pana Gandyho už vůbec nebylo slyšet.

"Tak, tak," řek pan Armbruster. "Tak to by bylo všecko. Víš, co to znamená, Saunku? Že se Gandy zbláznil. Určitě, ale teď do toho šlápne opozice, všecky podvodníky vyhoděj a v Pipervillu si zas užijeme pěknejch časů. Teda až do tý doby, než se vrtnu na jih. Takhle na zimu se vždycky stěhuju na jih. Je to hotovej zázrak, ale koukám, že mám v kapse nějaký drobný. Napiješ se se mnou, Saunku?"

"Ne, děkuju," řek jsem. "Mámě bude vrtat hlavou, kde je mně konec. Budou ještě nějaký potíže, pane Armbruster?"

"Možná," řek. "Ale teď nějakou dobu ne. Koukej, tamhle vedou starýho Gandyho do lapáku. Asi kvůli jeho vlastní vochraně. To se musí voslavit, Saunku. Nebudeš přeci... Saunku, kde seš?"

Ale já jsem se udělal neviditelnej.

Jo, tak to by tak bylo všechno. Nic mě nesvědilo a tak jsem vodlít domů, a pomáhal z vodního kola dostat elektriku. Po nějakým čase povodeň ustoupila, ale měli jsme i potom stále přívod vody potokem, když jsem vyspravil ten horní tok. Usadili jsme se ke klidnýmu životu, kterej my

Hogbeni tak rádi. Je to tak pro nás nejjistější.

Děda řek, že to byla hotová potopa. Prej mu připomněla vypravovánky jeho vlastního dědy. Něco v tom smyslu, že když byl děoův děda naživu, měli už atomový pece a moc jinejch věcí a hezky brzo se jim to vymklo z rukou a pak přišla vopravdická potopa. Dědův dědeček musel rychle prásknout do bot. Vod těch časů až dodnes vo tý zemi nebylo nic slyšet a tak si myslím, že se všicky v tý Atlantidě utopili. Ale stejně to byli zatracený cizinci.

Pan Gandy šel do lapáku. Jaktěživ nikdy nevykoumal, proč se ke všemu takhle přiznal. Možná, že se v něm hnulo svědomí. Nemyslím, že bych v tom měl prsty já. Nejni to pravděpodobný. Ale přeci jen...

Vzpomínáte si na ten trik, co mi vokázal fotr? Jakože umí udělat prostoru zkrat a napumpovat žitnou ze svý krve do mý? No a já jsem ten trik vyzkoušel sám, když mě to lechtání votrávilo a nemohl jsem se bat. Ten prevít, co do mě nandali, mě totiž strašně svrběl. No tak drobátko stočil prostor a napumpoval ho rovnou panu Gandymu do krve, jak tam stál na schodišti u soudu. Pak mě to přestalo svrbět, ale pana Gandyho to zaručeně svrbělo pořádně. Patřilo mu to.

Tak si myslím, jestli jsem mu náhodou tím svrběním nevotevřel hubu?

překlad V. Kajdoš
Mona 1979

Přehled SF knih v městské knihovně v Čelákovicích

1- česká SF:

Arbes J. - Svatý Xaverius. Newtonův mozek
Arbes J. - Zázračná madona. Akrobati.
Babula V. - Oceánem světelných roků
Běhounek F. - Projekt Scavanger
Běhounek F. - Robinzoni vesmíru
Běneš K.J. - Kouzelný dům
Berkovec J. - Akce lyra
Blažek K. - Nejlepší století
Blažek K. - Přistání
Brabenec J. - Dobrodružství v eridanu
Brabenec J. - Příliš mnoho dvojníků
Čapek K. - Krakatit
Čapek K. - R.U.R , Bílá nemoc
Čapek K. - Továrna na Absolutno
Čapek K. - Válka s mloky
Čech S. - Nový epochální výlet pana Broučka, tentokrát do XV. století
Fekete J. - Hudba pro vesmířany
Foustka I. - Planeta přeludů
Franc G. - Bariéra ticha
Freiová L. - Letní kurzy
Freiová L. - Strach na planetě Kvara
Fuks,L. - Uslovení ze tmy
Hanzlík J. - Záhada jezera Tanu-Ten
Honzík K. - Stopa ve vesmíru
Jobánek J. - Stříbrné ostrovy
Joneš A. - Souboj mozků
Kantor V. - Lidé ze souhvězdí Lva - antologie
Kantor V. - Železo přichází z hvězd - antologie
Klička V. - Drion opouští Zemi
Kratochvíl M. - Pavilón J
Macháček L. - Písek v zubech
Macháček L. - Výlety do snů
Marek J. - Blažený věk
Martin E. - Největší skandál v dějinách lidstva
Moravcová J. - Klub neomylných
Moravcová J. - Klub omylných

/pokračování v příštím čísle/

Zpracovala Soňa Musárková